

ĐÔI QUỐC TRĂNG

Nhật Tiển

đăng trong Văn Hóa Ngày Nay – Tập 2 – Tháng 7, 1958

Đôi Quốc Tráng

Truyện Nhật - Tiến

Tôi đứng trên vệ đê nhìn xuống. Chuối xanh cõ một vùng ven sông. Nắng lấp lánh trên những tàu lá. Vào buổi trưa, bẽn bẽn quá. Chỉ có tiếng gió rì rào, tiếng chim chiêm chiếp và mờ-mờ có tiếng một nhà máy ở xa xa vọng lại.

Qua những gốc chuối, bên kia là mặt sông. Nước xanh ngất. Sóng nước nhòe trong ánh nắng loang-loáng như bạc. Tôi đi xuống dưới cây. Lũ cát trong vườn chuối phồng lì. Hơi đất phù sa từ mé sông đưa lên âm ỉm. Quanh tôi đầy bóng mát; ánh nắng nghiêng nghiêng trên những tàu lá xanh và mọng. Những bụi chuối đang nở hoa.

Có vệt chân ai đi trên lối cát. Tôi nhìn ra bờ sông. Bẽn bẽn

vòng lặng. Vết đi in sâu xuống thành một hõm xinh xinh. Những vết guốc gót nhô với bàn chân thon. Tôi lại chăm chú nhìn ra bờ sông. Nghe nhộp nháy chói mắt. Không có ai ở ngoài ấy cả.

Vết guốc quanh co trong vườn chuối. Tôi nghĩ đến một thiếu nữ có mái tóc đen dài, có cặp môi mọng đỏ. Lặn theo vết guốc ấy, tôi tưởng tượng đến một cuộc đi chơi của hai người trong bóng mát.

Vết guốc mặt dẫu ở ven sông. Cát ở đây đầm nước nên mịn hơn. Sóng giạt lên bờ rồi rút ra xa. Mây lớp bọt vàng bị bẻ rơi lại, sủi lên rồi ngấm xuống.

Tôi nhìn vào những lùm cây chìa ra mặt nước. Mây quầng sung chín rơi lổm bổm. Và có một đôi guốc. Đôi guốc trắng nằm ở ven sông, lờm-tờm dẹt phù sa đỏ.

Tự nhiên tôi hơi hộp. Ở đây không phải có một mình tôi. Có hai người. Tôi và một thiếu nữ đang tìm ở sau bụi cây sung; tôi nhìn về phía ấy, và tưởng tượng sau bụi cây phải là một tà áo trắng mướt vào cành, gió đưa phơ phất. Tôi không nghĩ đến một mảnh quần lụa vo tròn trên bờ cỏ, nhưng nghĩ đến một mái tóc đen dài giãi trên mặt sóng, một thân hình óng ả đang đầm mình dưới làn nước veo. Có tiếng chim hót gần đây. Tôi ước gì mình được là con chim.

Ngoài mặt sông, sóng vùn nhộp nhô rồi giạt lên bờ cát. Trời xanh lơ lơ. Khúc sông lấp loáng ánh nắng, lượn mình quanh những lùm cỏ, bụi cây. Bờ bên kia là ruộng mía. Đằng sau tôi là lối cát đi trong vườn chuối. Lối cát in những vết guốc lờm dẹt chạy vòng lên chân đê.

Ở đây không có mình tôi. Có hai người. Hai đứa. Tôi mỉm cười, trầm ngâm.

Nhưng rồi tôi cũng phải ngược lại lối cũ. Bịn rịn đây, nhưng cũng đành. Nếu không tôi sẽ xâu hõm với những con chim đang hót ở bờ sông.

Tôi bỏ lại phía sau đôi guốc tròng. Đôi guốc tròng nằm trên lòng cát mịn, có lúm túm đất phù sa đỏ. Giá mang về được một chiếc đồ sau này khi quen nhau, lấy nhau rồi hai đứa cùng giở ra xem. Yêu biết mấy.

Và rồi tôi lại đứng trên vệ đê nhìn xuống dưới đây. Chuỗi xanh cò một vùng ven sông. Nắng lấp lánh qua những tàu lá. Có những con chim đang chuyển càn. Có một mái tóc đen dài giải trên mặt sóng và có một đôi guốc tròng nằm ở bờ sông.

Đôi guốc mà chẳng bao giờ còn có người đi.

Vì sáng hôm sau... có tin một thiêu nữ trộm mình ở chỗ đây.

Nhật Tiễn